

מסכת זבחים

פרק ד

א. בית שמי אוּמָרִים, כֹּל הַגְּתָנוֹן עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצֹּן, שֶׁאָמַן גַּתְנוֹן
מִפְנָה אַחֲת, כְּפֶר. וּבְחִטָּאת, שֶׁתִּי מִפְנָנֹת. וּבֵית הַלְּל אַוּמָרִים, אֲף
חִטָּאת שֶׁגְתָנוֹה מִפְנָה אַחֲת, כְּפֶר. לְפִיכָה, אָמַן אֶת הַרְאָשׂוֹנָה
כְּתָקָנָה וְאֶת הַשְׁנִינָה חִזֵּז לִזְמָנָה, כְּפֶר. גַּתְנוֹן אֶת הַרְאָשׂוֹנָה חִזֵּז
וְאֶת הַשְׁנִינָה חִזֵּז לִזְמָנָה, פָּגֹול, וְחִיבֵין עַלְיוֹ כִּירָת:

ב. כֹּל הַגְּתָנוֹן עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, שֶׁאָמַן חִסְר אַחֲת מִן הַמִּפְנָנֹת, לֹא
כְּפֶר. לְפִיכָה, אָמַן גַּלְוֹן כְּתָקָנָה וְאֶחָת שֶׁלֹּא כְּתָקָנָה, פָּסּוֹל, וְאֵין בָּו
כִּירָת:

ג. אַלְוֹ דִּבְרִים שֶׁאֵין חִיבֵין עַלְיוֹם מִשּׁוּם פָּגֹול. הַקְּמָז, וַהֲלֹבּוֹנָה,
וַהֲקָטָרָת, וַמְגַחַת כְּנָגִים, וַמְגַחַת כְּהֵן מִשְׁיחָה, (וַמְגַחַת נְסָכִים), וַהֲדָם,
וְהַנְּסָכִים הַבָּאִים בְּפָנֵי עַצְמָנוּ, דִּבְרֵי רַבִּי מַאיָּר. וְחַכְמִים אוּמָרִים, אֲף
הַבָּאִים עִם הַבְּהָמָה. לְגֻדְלָה שֶׁל מַצְרָע, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוּמָר, אֵין
חִיבֵין עַלְיוֹם מִשּׁוּם פָּגֹול. וַרְבִּי מַאיָּר אוּמָר, חִיבֵין עַלְיוֹם מִשּׁוּם פָּגֹול,

שְׂדֵם הָאָשָׁם מִתִּירוֹ. וְכֹל שְׂפִישׁ לוֹ מַתִּירִים בֵּין לְאָדָם בֵּין לְמַזְבֵּחַ,
חִבּוּן עֲלֵיו מַשּׂוּם פֶּגֹּול:

ד. העולה, דמה מתייר את בשרה למזבחה ועורה לכּהנים. עלות העוף, דמה מתייר את בשרה למזבחה. חטאת העוף, דמה מתייר את בשרה לכּהנים. פרים הנשרפים וערייהם הנשרפים, דמן מתייר את אמריהם לקרב. רבי שמואון אומר, כל שאיןו על מזבח החיצון כשלמים, אין חיבור עלייו משום פגול:

ה. קדשי נקרים, אין חיבין עליהם משום פגול, נותר וטמא.
והשוחט בחוץ, פטור, דברי רבי מאיר. רבי יוסי מתייב. דברים
שאין חיבין עליהם משום פגול, חיבים עליהם משום נותר, משום
טמא, חוות מן הדם. רבי שמעון אומר, בדבר שדרכו להאכל. אבל
כגון העצים והלבונה והקטורת, אין חיבין עליהם משום טמא:

ו. לשם ששה זברים הזכה גזב, לשם זבח, לשם זבח, לשם
השם, לשם אשים, לשם רית, לשם ניחוח. והחטאת והאשם, לשם
חטא. אמר רבי יוסי, אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו,
כשר, שהוא חנאי בית דין, שאין מהשנה הולכת אלא אחר
העובד:

